

Arrest

nr. 53 683 van 22 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. FRANSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 19 maart 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 20 maart 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 8 september 2009 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.3. Op 6 april 2010 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in in België.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 27 juli 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 27 juli 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, afkomstig van het dorp Itum-Kali. U bent traditioneel gehuwd met uw partner R.(...) M.(...) (O.V. 6.406.959), met wie u twee kinderen hebt.

Uw problemen begonnen op 6 augustus 2000 toen u bij een militaire actie door Russische federale troepen werd opgepakt. U werd gedurende een maand door hen vastgehouden en er werd een zaak tegen u opgestart. Toen uw familie losgeld betaalde, werd u vrijgelaten via een officiële amnestieregeling. Het feit dat u officieel amnestie had gekregen, betekende echter dat u vanaf dan bekend stond bij de autoriteiten, wat ook de reden was van uw latere problemen. Telkens er een controleactie was, werd u lastiggevalen door militairen. U verhuisde in 2001 naar Grozny, waar u begin 2002 echter werd opgepakt door de OMON en voor enkele dagen vastgehouden. U besloot daarop om opnieuw naar Itum-Kali te verhuizen. Bij uw aankomst in Itum-Kali kreeg u direct terug problemen. U kreeg herhaaldelijk oproepingen van de politie, die u ook dwong om als informant met hen samen te werken. In de herfst van 2003 scheidde u van uw eerste vrouw, met wie u officieel getrouwd was en één dochter had, omdat haar familie vond dat u te veel problemen had.

In mei 2004 trok u dan naar uw broer in het dorp Stanitsa Ishorskoya. Op 11 mei 2004 kwam uw jongste broer K.(...) om toen hij aangereden werd door een militair voertuig. Dit gebeurde toen de militairen hem wilden arresteren, maar u weet echter niet waarom. In mei 2004 later werd uw oudste broer R.(...) aangehouden door de politie. Hij werd gedurende een tiental dagen vastgehouden, ondervraagd over uw verblijfplaats en ernstig mishandeld. U leefde vanaf dan ondergedoken en probeerde elk contact met de autoriteiten te vermijden. Enkele maanden later werd ook uw broer M.(...) aangehouden door de politie en ondervraagd over uw verblijfplaats. In de herfst van 2004 huwde u met uw tweede vrouw. Een tijdje later kwam de politie ook bij haar informeren naar uw verblijfplaats. U bleef in het dorp Stanitsa Ishorskoya wonen, maar veranderde vaak van adres of sliep zelfs onder de blote hemel. Uw familie besloot dat u moest vertrekken.

In maart 2005 vertrok u te voet door de bergen naar Ingoesjetië. Uw vrouw volgde u enige tijd later met de bus. U verbleef korte tijd bij uw nicht in Ordzonikidze. Eind maart 2005 reisde u samen met uw vrouw met de trein naar Minsk. Vanuit Minsk nam u een taxi richting Litouwen, waar u vervolgens te voet de grens overstak. Op 27 maart 2005 vroeg u asiel aan in Litouwen.

In 2005 werd u in Litouwen de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op basis van de toenmalige veiligheidssituatie in Tsjetsjenië. In 2007 verhuisde u van een asielcentrum naar een privé-adres. Tijdens uw verblijf in Litouwen werkte u gedurende drie jaar (met een arbeidskaart) in de bouwsector als metser en schrijnwerker. Voor het behoud van de subsidiaire beschermingsstatus moest u jaarlijks het initiatief nemen om een verlenging aan te vragen.

In mei 2008 keerde uw vrouw terug naar Tsjetsjenië om haar moeder te bezoeken. Ze verbleef daar voor twee weken en bezocht toen ook uw ouders. Later hoorde u dat er kort na haar bezoek militairen bij uw ouders waren komen informeren. Eind 2008 of begin 2009 kreeg u bericht van uw familie in Tsjetsjenië dat er iemand naar u was komen informeren. Deze persoon, V.(...) K.(...), wist dat u in Litouwen verbleef en had naar uw precieze adres geïnformeerd. U wist dat deze man voor de autoriteiten werkte. U vermoedde dat hij u zocht omdat u hem belangrijke informatie zou kunnen geven over T.(...) G.(...), een vroegere buurman die rebellencommandant was geworden en door de autoriteiten werd gezocht. Op basis van dit ene telefoongesprek besliste u om Litouwen te verlaten. U verklaarde bovendien dat de Litouwse autoriteiten recentelijk politieke toenadering hadden gezocht tot de Russische Federatie, wat zich ondermeer vertaalde in een toegenomen samenwerking tussen de Litouwse en de Russische inlichtingendiensten. U vreesde ook dat u ontvoerd of geliquideerd zou kunnen worden in Litouwen, wat door de geografische nabijheid van Rusland en het grote aantal Tsjetsjenen in Litouwen een risico betekende.

Op 18 maart 2009 vertrok u naar België. U reisde legaal met uw Litouws internationaal paspoort. Op 19 maart 2009 kwam u aan in België, waar u op 20 maart 2009 asiel aanvraagde. De Litouwse overheid stemde op 18 mei 2009 in met het verzoek tot terugname van België. De subsidiaire beschermingsstatus waar u in Litouwen van genoot verliep op 10 juli 2009 omdat u uw aanvraag niet had hernieuwd. Uw eerste asielaanvraag in België werd op 8 september 2009 onder de Dublin-procedure verworpen. Op 6 april 2010 vroeg u voor een tweede maal asiel aan in België.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U vreest dat u in Tsjetsjenië zult worden vervolgd omdat de autoriteiten u ervan verdenken banden met rebellen te hebben. U vreest dat u in Litouwen het gevaar loopt om, eventueel met medeweten van de Litouwse overheid, door de Russische autoriteiten te worden ontvoerd of vermoord.

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan de problemen die u in Tsjetsjenië zou hebben gekend. Er kan evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering als zou uw leven in Litouwen in gevaar zijn.

Ten eerste is het weinig geloofwaardig dat u pas bij uw asielaanvraag in België in 2009 zou hebben besloten om uw vervolgingsrelaas te vertellen, terwijl u dat bij uw asielaanvraag in Litouwen in 2005 niet had gedaan. U verklaarde dat u bij uw asielaanvraag in Litouwen geen melding had gemaakt van het feit dat u in Tsjetsjenië een persoonlijk gevaar liep om door de Russische autoriteiten te worden vervolgd. U vertelde hoe u tegenover de Litouwse asielinstanties had verklaard dat u was gevlucht vanwege de toenmalige veiligheidssituatie in Tsjetsjenië. Op basis van de algemene situatie in Tsjetsjenië werd u destijds in Litouwen ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Het is echter weinig geloofwaardig dat u in België, vier jaar later, plots wel bereid zou zijn om het relaas over uw persoonlijke vervolging te vertellen. Toen u gevraagd werd waarom u tegenover de Litouwse asielinstanties niet had verteld dat u persoonlijk vervolgd werd in de Russische Federatie, verklaarde u dat u dit had verzwegen omdat u vreesde dat de Litouwse overheid deze informatie zou doorspelen aan de Russische autoriteiten (CGVS, p. 7). Deze uitleg is echter niet aannemelijk. Litouwen is immers – net zoals België – een volwaardig lid van de Europese Unie dat gebonden is aan internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van asielzoekers. Uw bewering dat het gevaar bestond dat uw gegevens zouden worden doorgegeven aan de Russische veiligheidsdiensten kunt u op geen enkele manier onderbouwen. Er kan dus geconcludeerd worden dat u geen geloofwaardige uitleg kunt geven voor het feit dat u een ander asielrelaas vertelt bij de Belgische asielinstanties in 2009 dan bij de Litouwse asielinstanties in 2005. Het Commissariaat-generaal heeft aldus gegronde redenen om te twijfelen aan de waarachtigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede moet het Commissariaat-generaal vaststellen dat u uw verklaringen over uw vrees in Litouwen hebt aangepast. In het kader van uw eerste asielaanvraag in België gaf u bij de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende reden op voor uw vertrek uit Litouwen: "We moesten Litouwen verlaten omdat ik daar niet langer veilig was. Ik heb geen concrete feiten, maar rekening houdend met mijn intuïtie en andere feiten die daar plaatsvonden, was er gevaar dat ze mij zouden repatriëren." (DVZ 'Verklaring', dd. 27/03/2009, nr. 20). Nadat uw eerste asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken was geweigerd, ondermeer omdat u geen concrete elementen had aangehaald om uw vrees in Litouwen te staven (DVZ, 'Beslissing tot weigering van verblijf', dd. 08/09/2009), haalde u bij uw tweede asielaanvraag in België plots wél concrete elementen aan voor uw vertrek uit Litouwen. U verklaarde bij uw tweede asielaanvraag immers dat u een telefoon van een familielid had gekregen, waarbij u gewaarschuwd werd dat uw leven in Litouwen in gevaar was. U haalde dit telefoongesprek zelfs aan als directe aanleiding voor uw vertrek uit Litouwen (CGVS, p. 11). De vaststelling dat u tijdens uw eerste asielaanvraag in België de directe aanleiding voor uw vertrek uit Litouwen zou hebben verzwegen, is echter niet geloofwaardig. Het Commissariaat oordeelt dan ook dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw bewering dat u in Litouwen – als gevolg van uw problemen in Tsjetsjenië – zou moeten vrezen voor uw leven.

Ten derde is het weinig geloofwaardig dat u ook op geen enkele manier bescherming zou gezocht hebben bij de Litouwse autoriteiten toen u hoorde dat Russische of Tsjetsjeense agenten u daar wilden opsporen. Nadat u gehoord had dat uw leven in gevaar was, bleef u nog vier maanden in Litouwen. U verklaarde dat u in deze periode geen enkele stap hebt ondernomen om deze bedreiging te

melden of om de bescherming van de Litouwse overheid in te roepen. Gevraagd waarom u geen beroep deed op de bescherming van de Litouwse autoriteiten, antwoordde u dat dit geen zin had (CGVS, p. 12). U wees op het feit dat er een algemene pro-Russische tendens bestaat in Litouwen en voegde hier aan toe dat de Litouwse autoriteiten sinds kort nauw samenwerken met de Russische inlichtingendiensten (CGVS, p. 8-13). Niet alleen kunt deze bewering echter op geen enkele manier onderbouwen, maar daarenboven lijkt deze bewering, gelet op het feit dat Litouwen als voormalig lid van de USSR en nieuw lid van de NAVO-alliantie op gespannen voet leeft met de Russische Federatie, erg onwaarschijnlijk. De vaststelling dat u, nadat u te horen kreeg dat uw leven in Litouwen gevaar liep, geen enkele poging zou hebben ondernomen om bescherming te zoeken bij de Litouwse autoriteiten, is weinig geloofwaardig. Bovendien moet opgemerkt worden dat u door uw vertrek uit Litouwen vrijwillig afstand deed van de bescherming die u door de Litouwse overheid werd geboden, waardoor u uw kansen op internationale bescherming ernstig hypothekeerde. De vaststelling dat u nogal lichtzinnig omgaat met het statuut van internationale bescherming, door bijvoorbeeld geen beroep te doen op de bescherming van de bevoegde staat of door het vrijwillig opgeven van een beschermd statuut, ondermijnt aldus de geloofwaardigheid van de problemen die u in Tsjetsjenië beweert te kennen.

Tenslotte kan opgemerkt worden dat u vrouw in 2008 terugreisde naar Tsjetsjenië met een reispaspoort dat werd uitgereikt door de Russische Federale Migratiedienst (UFMS n° 174) op 24 oktober 2007 (cf. rapport Litouwse migratiedienst in dossier echtgenote). Het lijkt vreemd dat uw vrouw zonder problemen een reispaspoort zou kunnen bekomen van de Russische autoriteiten, gezien zij voor jullie vertrek uit Tsjetsjenië in 2005 door de autoriteiten aan u werd gelinkt. Zij was immers meermaals ondervraagd over uw verblijfplaats. De vaststelling dat uw vrouw zonder problemen een reispaspoort kon verkrijgen bij de Russische autoriteiten én dat zij tijdens het binnenkomen en buitengaan van de Russische Federatie geen problemen ondervond, ontkracht jullie bewering als zouden jullie in de Russische Federatie een ernstige vrees voor vervolging kennen. Aan de bewering van uw echtgenote, als zou uw familie naar aanleiding van haar bezoek opnieuw moeilijkheden hebben gekregen met de autoriteiten, kan dan ook weinig geloof gehecht worden. Er moet immers gewezen worden op het feit dat uw vrouw zonder problemen de Russische Federatie in en uit is gereisd. Indien de autoriteiten werkelijk uw echtgenote hadden willen aanhouden, lijkt het weinig waarschijnlijk dat zij ongehinderd zou hebben kunnen reizen in de Russische Federatie.

Uw Russisch paspoort en uw geboorteakte ondersteunen uw identiteit, die in deze beslissing niet betwist wordt. Uw reispaspoort, uw verblijfskaart, uw beroepskaart en uw werkboekje uit Litouwen tonen aan dat u een verblijfsstatuut had in Litouwen. Het 'geheim rapport' van de politie, dat zou moeten attesteren dat u gezocht wordt in verband met uw vermeende connectie met de rebellenleider T.(...) G.(...), kan het Commissariaat-generaal niet overtuigen van uw bewering als zou u effectief gezocht worden in Tsjetsjenië. Uit dit document kan op geen enkele manier afgeleid worden dat dit wel degelijk afkomstig is van een officiële instantie als de politie. Dit document draagt immers geen hoofding of embleem, vermeldt geen auteur of handtekening en is zelfs niet gedateerd. Gezien de eerdere vaststelling van uw ongeloofwaardigheid, kan dit document dus in geen geval als een begin van bewijs van uw problemen gezien worden.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen dient er geoordeeld te worden dat er aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen, geen geloof kan gehecht worden.

Voor de volledigheid dient hier aan toegevoegd te worden dat het Commissariaat-generaal ook voor uw echtgenote R.(...) M.(...) (O.V. 6.406.959) een weigeringsbeslissing nam voor wat betreft het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker om de kosten ten laste te leggen van de verwerende partij.

2.2. De Raad merkt op dat in de huidige stand van de wetgeving betreffende de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures bijgevolg kosteloos zijn. Derhalve kan de Raad niet ingaan op de vraag van verzoeker.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker houdt in de aanhef van zijn "middel" een theoretisch betoog over de motiveringsplicht waarin hij verwijst naar de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en naar de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt daarin onder andere dat de beslissing dat verzoeker niet in aanmerking komt voor het subsidiair beschermingsstatuut niet specifiek wordt gemotiveerd. Vervolgens spitst verzoeker zich toe op de motieven van de bestreden beslissing en stelt deze systematisch te weerleggen.

Met betrekking tot het niet-weergeven van zijn vervolgingsrelaas bij zijn asielaanvraag in Litouwen stelt verzoeker dat er niet naar werd gevraagd en dat hij in een kamp werd opgevangen met vele andere Tsjetsjenen. Volgens verzoeker was het algemeen geweten dat het onveilig was om veel te vertellen over de eigen problemen in Tsjetsjenië aangezien er regelmatig informatie naar buiten lekte. Verzoeker wijst erop dat de Litouwse autoriteiten niet steeds confidentieel met dergelijke informatie omspringen, wat volgens verzoeker blijkt uit stukken die hij ook aan zijn verzoekschrift toevoegt, met name een artikel uit de Kosmolskaja Pravda en een brief van dhr. S. C. Verzoeker stelt verder dat het algemeen bekend is dat dit tot de dood van enkele personen heeft geleid die in een opvangkamp in Litouwen hadden verbleven en die uit eigen wil of gedwongen naar Tsjetsjenië waren teruggekeerd. Het vervolgingsverhaal is complex en wordt bevestigd door zijn tweede vrouw en, zoals opgenomen in een stuk dat verzoeker aan zijn verzoeker toevoegt, eveneens door de heer A. I., het hoofd van het comité voor externe betrekkingen van het parlement van de Tsjetsjeense Republiek. Verzoeker heeft dus zijn relaas niet verteld uit veiligheidsoverwegingen.

Over verzoekers reden om uit Litouwen te vertrekken, stelt verzoeker dat het, mocht hij zich niet bedreigd voelen, een betere keuze zou zijn geweest om in Litouwen te blijven omdat hij na enkele maanden in aanmerking zou komen voor een permanente verblijfstitel en in Litouwen werk, een inkomen en een vaste verblijfplaats had. Bovendien was verzoekers vrouw zwanger en was er volgens de dokters in Litouwen kans op een herhaling van zwangerschapscomplicaties, waardoor het voor verzoeker zeer moeilijk was om Litouwen te verlaten. Verzoeker wijst erop dat hij tijdens zijn eerste asielaanvraag een officieel document heeft afgeleverd die de lijst van de KGB bevat van mensen die worden gezocht, waaronder verzoeker. Een aantal mensen op deze lijst zijn reeds overleden en verzoeker gelooft niet dat zij een natuurlijke dood zijn gestorven. Aangaande het telefoongesprek merkt verzoeker op dat hieromtrent geen vragen werden gesteld bij zijn eerste asielaanvraag. Verzoeker betreurt dat het niet vermelden ervan nu aanleiding geeft om zijn geloofwaardigheid in twijfel te trekken, maar wijst erop dat het eerste interview in het kader van zijn eerste asielaanvraag kort en bondig diende te zijn en hij bij het tweede gehoor, dat nooit heeft plaatsgevonden, uitgebreid zijn verhaal zou kunnen vertellen. Verzoeker benadrukt dat het telefoongesprek met zijn familie wel degelijk de aanleiding is geweest om Litouwen te verlaten.

Aangaande zijn verzuim om een beroep te doen op de bescherming van de Litouwse autoriteiten verwijst verzoeker naar zijn vaststelling dat de Litouwse inlichtingendiensten nauw samenwerken met de Russische en dat informatie niet vertrouwelijk wordt behandeld. Volgens verzoeker is de opmerking van de commissaris-generaal over het lidmaatschap van de NATO en de Europese Unie irrelevant. Verzoeker wijst erop dat hij gewezen heeft op de band tussen de inlichtingendiensten van beide landen, niet beide landen op zich. Nog volgens verzoeker betekent de toetreding van een land tot een verbond van staten niet dat het beleid van de inlichtingendiensten veranderen. In Europees verband viel de staatsveiligheid immers onder de tweede en de derde peiler. Men kan dan ook het economisch beleid van een Europese lidstaat moeilijk vergelijken met zijn veiligheidsbeleid. Verzoeker herhaalt dat de inlichtingendiensten van Rusland en Litouwen na de onafhankelijkheid van Litouwen altijd nauw hebben

samengewerkt. Zijn vrees dat de informatie zou worden doorgegeven was terecht omdat er geen enkele reden was om aan te nemen dat de situatie was veranderd.

Wat de terugkeer van verzoekers echtgenote naar Tsjetsjenië betreft, werpt verzoeker op dat hij nooit heeft gesteld dat zij haar paspoort langs officiële weg heeft verkregen. Hij wijst erop dat zijn echtgenote 500 Euro heeft betaald voor dit paspoort en dat hij niet juist weet hoe dit in zijn werk is gegaan. Hij benadrukt dat er in Rusland veel corruptie bestaat en dat met genoeg geld de deuren opengaan. De echtgenote heeft in totaal twee weken bij haar familie doorgebracht en onmiddellijk daarna werd haar familie opgezocht door de Russische autoriteiten. Indien zij langer was gebleven, hadden zij haar ongetwijfeld opgepakt en meegenomen voor verhoor. Het is volgens verzoeker geenszins zo dat zij zomaar vrij naar Rusland kan reizen omdat zij via officiële weg haar paspoort diende aan te schaffen, slechts zeer kort in Tsjetsjenië is geweest en het al snel duidelijk werd dat de Russische autoriteiten nog altijd naar verzoeker op zoek waren.

Ondergeschikt vraagt verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen waarbij hij verwijst naar de definitie ervan in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en in artikel 2, e) en 15, c) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn). Verzoeker verwijst tevens naar artikel 5, §2 van dezelfde richtlijn en stelt dat uit zijn relaas blijkt dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade.

3.2. Voor zover de verzoekende partij aanstuurt op een heronderzoek in België van haar asielaanvraag ten aanzien van haar land van herkomst, merkt de Raad op dat uit de aard van de in haren hoofde in Litouwen erkende subsidiaire beschermingsstatus voortvloeit dat haar asielaanvraag aldaar werd onderzocht in het licht van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en in het licht van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in de Kwalificatierichtlijn. Aan verzoeker en zijn echtgenote werd in Litouwen de subsidiaire bescherming toegekend, waardoor in beginsel vaststaat dat zij geen nood aan bescherming meer kunnen doen gelden ten aanzien van hun land van herkomst. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekers verblijfskaart sedert 10 juli 2009 niet langer geldig is en hij geen initiatief heeft genomen om deze te verlengen. De Raad besluit dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor het tenietgaan van de bescherming die hem in Litouwen werd geboden, wat afbreuk doet aan de ernst van verzoekers vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

3.4. De bestreden beslissing is gestoeld op de vaststelling dat de situatie in Tsjetsjenië zodanig is geëvolueerd dat de loutere Tsjetsjeense origine op zich niet volstaan voor de erkenning als vluchteling en dat een individuele beoordeling vereist is. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hecht geen geloof aan de problemen die verzoeker in Tsjetsjenië zou hebben gekend en evenmin aan zijn bewering dat zijn leven in Litouwen in gevaar zou zijn. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat het weinig geloofwaardig is dat verzoeker zijn vervolgingsrelaas niet heeft verteld ter gelegenheid van zijn asielaanvraag in Litouwen en slechts in België zijn relaas van persoonlijke vervolging zou hebben verteld. De reden die verzoeker hiervoor opgeeft, namelijk dat de Litouwse overheid deze informatie aan de Russische autoriteiten zou overmaken, wordt door verzoeker niet onderbouwd en is totaal onaannemelijk. Litouwen is volwaardig lid van de Europese Unie en is gebonden door de Europese basisregels inzake de behandeling van asielaanvragen. Vervolgens blijkt dat verzoeker zijn verklaringen over zijn vrees in Litouwen heeft aangepast ten opzichte van zijn eerste asielaanvraag. Slechts bij zijn tweede asielaanvraag vermeldde hij een telefoongesprek dat de directe aanleiding zou zijn voor zijn vertrek uit Litouwen. Ten derde dient te worden vastgesteld dat verzoeker heeft nagelaten een beroep te doen op de bescherming van de Litouwse autoriteiten voor zijn

problemen. De redenen die verzoeker hiervoor opgeeft, met name de pro-Russische tendenzen in Litouwen en de samenwerking met de Russische veiligheidsdiensten zijn weinig geloofwaardig. Ook het feit dat verzoeker zijn beschermd statuut in Litouwen vrijwillig en lichtzinnig opgeeft, ondermijnt zijn geloofwaardigheid. Tenslotte wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat verzoekers echtgenote in 2008 terugreisde naar Tsjetsjenië met een reispaspoort dat door de Russische Federale Migratiedienst werd uitgereikt. De vaststelling dat zij zonder problemen een reispaspoort kon verkrijgen maakt het weinig waarschijnlijk dat zij in de Russische Federatie werkelijk wordt bedreigd. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissing verwezen naar de informatie waarover de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en waaruit blijkt dat er actueel in Tsjetsjenië weliswaar problemen zijn, maar dat er voor burgers geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

3.5. Wanneer een asielzoeker zich tot de autoriteiten van een bepaald land wendt met het oog op het verkrijgen van internationale bescherming, bevestigt hij zijn vertrouwen in de autoriteiten die hij om bescherming verzoekt. Bovendien rust op de asielzoeker een medewerkingsplicht die hem verplicht alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aan te brengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Bijgevolg kan niet worden aanvaard dat verzoeker zijn vervolgingsrelaas in Litouwen niet zou hebben verteld, zogenaamd omdat er niet naar werd gevraagd, aangezien dit klemmt met de op hem rustende medewerkingsplicht. Het feit dat zijn asielrelaas complex is, ontslaat hem evenmin van deze plicht. Verzoeker levert geen concreet bewijs voor zijn beweringen aangaande het gebrek aan confidentialiteit van de Litouwse overheid. De Raad wijst er net als de verwerende partij in haar nota met opmerkingen op dat er geen reden is om te betwijfelen dat Litouwen de internationale en Europese verplichtingen met betrekking tot de behandeling van asielaanvragen respecteert. Verzoeker is niet bij machte zijn weinig geloofwaardige aantijgingen aan het adres van de Litouwse overheid concreet te maken, waardoor ze niet als rechtvaardiging kunnen dienen voor zijn gebrek aan medewerking bij zijn asielaanvraag in Litouwen.

3.6. Ook de stukken die verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt, zijn niet bij machte een nood aan bescherming aannemelijk te maken. De verklaring van A.I. die verzoeker als bijlage 2 toevoegt, heeft geen bewijswaarde aangezien het een loutere fotokopie betreft (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien is het document in het Russisch opgesteld en werd het niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling zoals bedoeld in artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) waardoor de Raad niet verplicht is dit stuk in overweging te nemen. De Raad merkt bijkomend op dat het document, dat volgens verzoeker dateert van 16 augustus 2010 een gesolliciteerd karakter vertoont en niet als een objectief stavingsstuk kan worden beschouwd. Ook voor de stukken die verzoeker als bijlage 3 en 4 bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd geldt het gebrek aan een voor eensluidend verklaarde vertaling. Verzoeker maakt daarenboven evenmin aannemelijk dat deze stukken op zijn situatie betrekking hebben. Verzoekers stelling dat het algemeen geweten is dat een aantal individuen uit een opvangcentrum in Litouwen de dood hebben gevonden, wordt niet met concrete gegevens gestaafd en kan in elk geval niet als vergelijkingsbasis worden gehanteerd aangezien verzoeker zelf heeft verklaard in Litouwen reeds sedert 2007 het asielcentrum verlaten te hebben (2de AA, stuk 6, gehoorverslag CGVS 10/05/2010, p. 7).

3.7. Het feit dat verzoeker in Litouwen weldra in aanmerking kwam voor een permanent verblijf en zijn vrouw een risico-zwangerschap doormaakte waardoor een vertrek uit Litouwen moeilijk was, toont niet aan dat verzoeker gegronde redenen had om de bescherming die in dit land werd geboden op te geven.

3.8. Met betrekking tot de lijst van de KGB die verzoeker zou hebben neergelegd bij zijn eerste asielaanvraag, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat uit dit document geenszins kan worden afgeleid dat het afkomstig is van een officiële instantie wegens het ontbreken van een hoofding of een embleem. In het document wordt evenmin een auteur, handtekening of datum vermeld (bestreden beslissing, p. 3-4). Verzoeker betwist noch weerlegt deze vaststellingen, die nochtans de geloofwaardigheid van het stuk ernstig op de helling zetten.

3.9. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij zo volledig en gedetailleerd mogelijk en reeds van bij het eerste interview alle elementen van zijn asielrelaas aanbrengt, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (cf. RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Bij zijn eerste asielaanvraag had verzoeker verklaard dat hij Litouwen had verlaten omdat hij

er niet langer veilig was. Hij verklaarde geen concrete feiten te hebben, maar voort te gaan op zijn intuïtie (1^e AA, stuk 5, Verklaring 27/03/2009, Andere nuttige informatie). Slechts ter gelegenheid van zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van zijn tweede asielaanvraag maakte verzoeker melding van telefoongesprekken vanuit Tsjetsjenië die hem waarschuwden voor gevaar in Litouwen, wat voor hem de aanleiding was om te vertrekken (2de AA, stuk 6, gehoorverslag CGVS 10/05/2010, p. 10-11). Het feit dat er eerder geen vragen over werden gesteld, ontslaat verzoeker niet van zijn verantwoordelijkheid om dergelijk gegeven onmiddellijk te melden. Verzoekers uitleg over het feit dat het eerste gehoor bij zijn eerste asielaanvraag bondig diende te zijn, kan geen verschoning vormen om de directe aanleiding om uit Litouwen te vertrekken onvermeld te laten. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker uitdrukkelijk heeft ontkend in Litouwen concrete problemen te hebben gekend (2de AA, stuk 6, gehoorverslag CGVS 10/05/2010, p. 12).

3.10. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij in geval van problemen geen beroep kon doen op de in Litouwen aanwezige beschermingsmogelijkheden. Verzoeker ontkent een beroep te hebben gedaan op de Litouwse overheid omdat hij het zinloos achtte (2de AA, stuk 6, gehoorverslag CGVS 10/05/2010, p. 12). Zijn ongestaafde betoog over de samenwerking tussen de Litouwse en Russische veiligheidsdiensten en zijn kritiek op de overwegingen uit de bestreden beslissing dat dit weinig aannemelijk is omwille van het lidmaatschap van Litouwen bij de NAVO en de EU, waarbij verzoeker een onderscheid maakt tussen het economisch- en het veiligheidsbeleid, tonen niet *in concreto* aan dat verzoeker in Litouwen werkelijk zou worden bedreigd door de Russische veiligheidsdiensten.

3.11. Met betrekking tot de terugreis van zijn echtgenote naar Tsjetsjenië tracht verzoeker te argumenteren dat het paspoort op basis waarvan deze reis geschiedde niet via de Russische officiële instanties, maar via corruptie werd verkregen. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt nochtans dat het op 24 oktober 2007 werd uitgereikt door de UFMS, de Russische Federale Migratiedienst (dossier echtgenote, stuk 12, Landeninformatie, Antwoord Litouwen over beschermingsstatus betrokkene, kopie internationaal paspoort). Verzoekster stelde enkel dat ze dit paspoort in 2009 verloren was, maar maakte geen melding van het feit dat dit document niet officieel zou zijn (dossier echtgenote, stuk 9, Verklaring, punt 21). Wat verzoekers blote betoog betreft over het risico dat zijn echtgenote liep bij haar terugkeer naar Tsjetsjenië, merkt de Raad op dat hieruit niet kan worden afgeleid dat zij een gegronde vrees voor vervolging koesterde of een reëel risico liep op het lijden van ernstige schade.

3.12. Waar verzoeker stelt dat de beslissing niet specifiek is gemotiveerd met betrekking tot de subsidiaire bescherming en dat uit zijn relaas blijkt dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade, wijst de Raad erop dat het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet betekent dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Uit het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas en hij bijgevolg geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk heeft gemaakt, vloeit voort dat hij zich niet op ditzelfde asielrelaas kan baseren om aan te tonen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker zich baseert op de bepalingen van de Kwalificatierichtlijn, merkt de Raad op dat de schending ervan niet dienstig kan worden aangevoerd omdat de omzettingstermijn van deze richtlijn verstreek op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet. In weersprek van verzoekers beweringen op dit punt, blijkt uit de informatie die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan het administratief dossier werd toegevoegd dat Tsjetsjenië zeker niet vrij is van problemen, maar dat de situatie niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet (2de AA, stuk 15, Landeninformatie, SRB Tsjetsjenië, Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, 15/03/2010, p. 11).

3.13. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen en verzoekers kritiek is niet bij machte deze te doen wankelen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een

reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. GEES ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. GEES

F. TAMBORIJN